

HỒI THỨ MỘT TRĂM CHÍN MƯƠI TRONG KỸ VIỆN CÙNG NHAU KẾT NGHĨA

Hì Tiểu Bảo vội nói :

- Đó là lời của Hãn Thiếp Ma, chứ không liên quan gì đến tại hạ. Đại Lạt Ma! Hãn Thiếp Ma muốn lấy lòng Hoàng đế còn bảo ngài cứ yên tâm, đừng lo Đại Lạt Ma tranh cướp Trần Viên Viên. Chắc câu này thì y nói thiệt.

Tang Kết hắng dang một tiếng rồi đáp :

- Để lần sau ta gặp Hãn Thiếp Ma sẽ hỏi lại coi gã nói láo hay là người nói cần làm tổn thương đến danh dự của ta.

Vì Tiểu Bảo mừng thầm nghĩ bụng :

- Lão còn đợi chất vấn Đại Lạt Ma thì chắc là chưa giết ta ngay.

Gã liền nói :

- Xét cho cùng thì các vị nhất quyết không thể nhìn thấy Trần Viên Viên được mà cũng không nên gặp bà. Vậy các vị giúp Ngô Tam Quế tạo phản thực tình chẳng được lợi ích gì. Ai không đeo khoá tay còn có thể lược lấy cái bệnh tâm thần hoảng hốt, bấp thập giật dùng dùng.

Bỗng thấy Tang Kết vẻ mặt giận dữ, gã vội nói tiếp :

- Đại Lạt Ma đã theo chủ thuyết nhà Phật sắc là không mà cũng là sắc, có thấy mặt Trần Viên Viên dĩ nhiên cũng chẳng động tâm. Có điều... có điều... hời ời!

Tang Kết hỏi :

- Có điều làm sao?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Lần trước tại hạ đến Côn Minh, Trần Viên Viên ra ngoài đón tiếp Công chúa, hàng mấy ngàn người bị chết vì chen lấn đẩy xéo lên nhau. Những nhà nạn nhân làm pháp sự không tìm ra được Hoà thượng cùng đạo sĩ.

A Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Vì rất nhiều nhà sư thấy mặt Trần Viên Viên rồi không khỏi xúc động lòng trần. Trong một ngày tại thành Côn Minh có hàng vạn nhà sư hoàn tục, đình chỉ việc tu hành. Cô nương thử nghĩ coi : Hôm ấy đã nhiều người chết lại hàng vạn nhà sư đột nhiên cởi áo cà sa thì tìm đâu ra được đủ hoà thượng để làm pháp sư?

Bọn Cát Nhĩ Đan ba người nghe nói bán tín bán nghi. Họ cũng cảm thấy những lời của Vì Tiểu Bảo rất hoang đường, nhưng Trần Viên Viên nhan sắc phi thường là một điều chắc chắn, không còn ngờ vực gì nữa.

A Kỳ liếc mắt nhìn Cát Nhĩ Đan khẽ nói :

- Thành Côn Minh là nơi lắm chuyện cổ quái, tiểu muội không tới đó nữa, Điện hạ muốn giúp Ngô Tam Quế thì đi một mình thôi.

Cát Nhĩ Đan vội đáp :

- Ai bảo ta đến thành Côn Minh? Ta lại không gặp Trần Viên Viên. Ta nhận thấy A Kỳ cô nương của ta cũng chẳng kém gì Trần Viên Viên.

Dứt lời hần nổi lên tròng cười ha hả.

A Kỳ sịu mặt xuống nói :

- Điện hạ bảo tiểu muội chẳng kém gì Trần Viên Viên thì rõ ràng là không bằng. Dĩ nhiên điện hạ còn so ước được gặp muội lắm.

Thị đứng dậy nói tiếp :

- Tiểu muội đi đường tiểu muội thôi.

Cát Nhĩ Đan luống cuống vội nói :

- Không không! Ta phải thể có trời đất chứng minh suốt đời quyết không nhìn đến Trần Viên Viên một lần.

- A Kỳ đổi giận ra mừng lại ngồi xuống :

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Vương tử điện hạ quyết không ngó thấy Trần Viên Viên lần nào là phải, vì bất luận là ai đã thấy bà một lần cũng cho là chưa đủ. Rồi ngó thấy cả trăm ngàn lần cũng vẫn chưa đủ.

Cát Nhĩ Đan tức mình thóa mạ :

- Tên tiểu quỷ này chỉ nhắm mắt nói quàng. Ta đã lập lời trọng thệ vĩnh viễn không bao giờ nhìn mặt Trần Viên Viên. Nếu ta mà ngó thấy mặt thì lập tức đui mù.

A Kỳ trong lòng khoan khoái khuôn tả, ngưng thần nhìn hắn một cách tỉnh túr .

Vi Tiểu Bảo lại nói :

- Tại hạ đã nghe ngài tiểu hoàng đế vẫn bảo không hiểu hai vị vì lẽ gì lại đi giúp Ngô Tam Quế? Nếu hai vị muốn lấy được Trần Viên Viên thì thật chẳng có biện pháp nào hết. Đúng như vậy. Trong thiên hạ chỉ có một Trần Viên Viên. Cả tiểu hoàng đế cũng không có. Thử hỏi Ngô Tam Quế ngoài mỹ nữ kia còn có cái gì bằng được tiểu hoàng đế? Tiểu hoàng đế về phương diện nào cũng hơn hắn gấp mười là ít. Hai vị chịu giúp tiểu hoàng đế thì muốn lấy bao nhiêu vàng bạc châu báu cũng có đủ, chỉ Trần Viên Viên là ngài không có mà thôi.

Tang Kết lạnh lùng nói :

- Tây Tạng và Mông Cổ dù nghèo nàn, nhưng chúng ta cũng chẳng ham vàng bạc châu báu.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi :

- Hai chàng cha này đã không ham vàng bạc châu báu lại không đòi mỹ nữ thì không hiểu họ muốn gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ :

- Phải rồi! Tiểu trượng phu chẳng thể một ngày không tiền, đại trượng phu chẳng thể một ngày không quyền. Vi Tiểu Bảo lão gia là tiểu trượng phu nên chỉ thích tiền. Còn hai cha này là đại trượng phu chắc chỉ thích uy quyền.

Gã nghĩ vậy liền nói :

- Tiểu hoàng đế có bảo tại hạ : "Cát Nhĩ Đan mới là một vị Vương tử, thật chẳng có chi ly kỳ. Giả tử y giúp trẫm đánh Ngô Tam Quế thì trẫm phong y làm Quốc vương nước Mông Cổ ngay".

Cát Nhĩ Đan hai mắt sáng lên rõ vẻ vui mừng khôn xiết. Hắn cất tiếng run run hỏi :

- Hoàng... hoàng đế nói thật thế ư?

Vĩ Tiểu Bảo đáp :

- Hiển nhiên là thật. Tại hạ lừa dối Vương tử điện hạ làm chi?

Tang Kết xen vào :

- Trong thiên hạ chưa có danh từ Mông Cổ Quốc vương. Nếu Hoàng đế giúp Vương tử làm cả một cái Cát Nhĩ Hàn là điện hạ đây cũng đủ thỏa mãn rồi.

Vĩ Tiểu Bảo đáp :

- Được lắm! Được lắm! "Cả một cái" đó nhất định Hoàng đế vui lòng phong ngay.

Gã tự hỏi :

- Sao lại "Cả một cái?" Không hiểu họ dở trò con mẹ nó "Cả một cái gì?".

Vĩ Tiểu Bảo miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Cả một cái là nghĩa gì? Chẳng lẽ lại còn nửa cái hay sao?

Tang Kết thấy mặt gã lộ vẻ ngẩn ngơ, đoán là gã không hiểu, liền giải thích:

- Xứ Mông Cổ chia làm mấy bộ, Chuẩn Cát Nhĩ là một bộ lớn nhất trong đám này. Vua Mông Cổ không gọi là Quốc vương, mà kêu bằng "Hãn" Vương tử điện hạ chưa làm đến chức "Hãn".

Vĩ Tiểu Bảo nói :

- Té ra là thế. Hoàng đế cùng Hãn Thiếp Ma nói tiếng Mông Cổ lý la lý lố hỏi lâu mà tại hạ chẳng hiểu gì. Vương tử điện hạ chỉ cần lập được đại công làm nên cả một cái Hãn chẳng khó khăn gì. Hoàng đế ban ra một đạo thánh chỉ, đồng thời phải mấy vạn binh mã tới nơi thì liệu người Mông Cổ còn phản kháng được chăng?

Cát Nhĩ Đan nghe nói cả mừng đáp :

- Hoàng Đế chịu làm như vậy thì dĩ nhiên vụ này rất dễ dàng.

Vĩ Tiểu Bảo vỗ ngực nói :

- Diện hạ bất tất phải lo lắng gì, cứ trông vào một mình tiểu đệ là đủ. Hoàng thường chỉ cần hận một mình Ngô Tam Quế. A Kỳ cô nương tuy dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, nhưng chỉ cần đừng để hoàng thượng ngó thấy là ngài không đến cướp mất đâu.

Gã nhìn lại Tang Kết nói :

- Còn Đại Lạt Ma mà chịu giúp hoàng thượng thì dĩ nhiên hoàng thượng cũng phong Đại Lạt Ma làm một chức quan lớn quản trị toàn xứ Tây Tạng.

Gã không hiểu nhân vật quản trị toàn xứ Tây Tạng kêu bằng gì nên không dám bạ đầu nói đấy.

Tang Kết đáp :

- Toàn thể xứ Tây Tạng do Đại Lạt Ma Hoạt Phạt cai quản, hoàng thượng không thể phong chức bừa bãi được.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Người khác làm được Hoạt Phạt, sao Đại Lạt Ma lại không làm được? Ở Tây Tạng hiện có mấy vị hoạt Phạt?

Tang kết đáp :

- Ngoài Đại Lạt Ma Hoạt Phạt còn Ban Thiền Hoạt Phạt. Thế là hai vị.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Phải rồi! Cái gì cũng không quá tam ba bận. Vậy số ba là hợp đạo lý cho mọi sự việc. Bọn ta sẽ thỉnh Hoàng thượng phong thêm một vị Tang Kết Hoạt Phạt. Hơn nữa Tang Kết đại Hoạt Phạt cai quản Đạt cái gì và Ban cái gì hai tiểu hoạt Phạt.

Tang Kết động tâm nghĩ thầm :

- Chú nhỏ này bẻm mép nói huyền thuyên nhưng không phải hoàn toàn vô lý.

Lão nghĩ tới đây gương mặt ồm nhất bất giác hiện lên một nụ cười :

Lúc này Vi Tiểu Bảo chỉ cần được thoát chết, bất luận đối phương yêu cầu điều gì gã cũng chịu liền. Hướng chỉ Chuẩn Cát Nhĩ Hãn hay Tây Tạng Đại Hoạt

Phật chi chi đó chẳng làm cho gã mất một đồng tiền phân bạc, làm gì gã chẳng ưng thuận?

Vì Tiểu Bảo nói ngay :

- Không phải tiểu đệ nói khoác đâu. Tiểu đệ đã hiến kế thì mười phần hoàng đế nghe theo cả mười. Hơn nữa hai vị đã chịu giúp hoàng đế đánh Ngô Tam Quế, chẳng những hoàng đế chỉ phong thưởng hai vị mà tiểu đệ lập nên công trạng lớn lao trong vụ này, dĩ nhiên cũng được thăng quan phát tài.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người ta thường nói : Một người làm quan lớn cả họ cùng sang giàu. Tiểu đệ làm quan to tại triều, hai vị lại chia nhau làm quan lớn ở Mông Cổ và Tây Tạng. Tiểu đệ bỗng nảy ra ý kiến là ba chúng ta nên kết nghĩa anh em. Từ nay trở đi cả ba người chung hưởng hạnh phúc, chia sẻ hoạn nạn. Chúng ta không sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, nhưng nguyện cùng chết với nhau trong một năm, một tháng, một ngày. Thế là trong thiên hạ ngoại trừ tiểu hoàng đế, chúng ta là ba nhân vật lớn nhất. Há chẳng hay chẳng đẹp lấp ru?

Gã tính thâm trong bụng :

- Câu thề nguyện được chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày là một điều rất khẩn yếu. Hai người này chỉ gạt đầu một cái là không thề giết ta được nữa. Nếu chúng giết ta thì có khác gì họ tự giết mình.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan trước khi đến Dương Châu đã điều tra biết rõ viên khâm sai trẻ nít này là nhân vật đệ nhất ở triều đình kề cận hoàng đế. Vì gã được sủng ái đến cùng cực, nên thăng quan mau chóng.

Bây giờ họ nghe Vì Tiểu Bảo nói, bất giác tâm thần rạo rực, trống ngực đánh thành thành.

Cát Nhĩ Đan vốn chẳng thù oán gì với gã. Còn Tang Kết tuy bị gã làm chết mười hai tên sư đệ và lão cũng bị chặt đứt mười đầu ngón tay thì dĩ nhiên lão hận gã thấu xương.

Nhưng Tang Kết lại nghĩ rằng :

- Bọn sự đệ chết mất rồi, làm gì họ cũng sống lại được nữa. Đầu ngón tay mình bị chặt không thể lại dài ra. Bây giờ mình phóng chưởng đánh chết gã chẳng qua chỉ hả được một uất hận trong lòng. Còn mình đi giúp Ngô Tam Quế trong công cuộc tạo phản thì dù có thành công, mình cũng chẳng ăn thua gì mấy. Nếu mình kết nghĩa với chú nhỏ này hành điều ơn huệ thực sự, lợi được rất nhiều phương diện.

Cát Nhĩ Đan và Tang Kết lắng tai nghe Vi Tiểu Bảo nói rồi đưa mắt nhìn nhau, lẩm nhẩm gật đầu.

Vi Tiểu Bảo mừng quá. Gã không ngờ chỉ nói huyền thuyên một lúc mà làm cho hai tên ác nhân phải động tâm.

Gã sợ hai người hối hận, vội nói tiếp :

- Đại ca! Nhị ca! Nhị tẩu! Chúng ta bắt đầu kết nghĩa đi thôi. Nhị tẩu muốn kết bái hay không cũng được, nhưng tiểu đệ cùng hai vị ca ca này quý lạy Thiên Địa cho thành một người trong nhà.

A Kỳ mặt đỏ lên, môi chúm lại. Thị nhận thấy thằng nhỏ này ăn nói thật khiến cho người ta phải vui dạ.

Tang Kết đột nhiên giơ tay lên vỗ xuống góc bàn đánh "chát" một tiếng.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu lại xảy chuyện gì rồi?

Vi Tiểu Bảo đang hồi hộp trong lòng, bỗng nghe Tang Kết lớn tiếng :

- Vi đại nhân! Bữa nay đại nhân đã nói vậy, bần tăng hãy tạm tin lời. Nếu ngày sau đại nhân ra dạ đảo điên, nuốt lời cam kết để vinh thân thì đại gia sẽ bị tan nát nhúc góc bàn tay này.

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Sao đại ca lại nói vậy? Ba anh em chúng ta hành động vụ này đều có lợi cho mình. Tiểu đệ mà lừa gạt hai vị thì một đảng từ Mông Cổ, một đảng từ Tây Tạng kéo quân đến đánh Bắc Kinh, tất hoàng đế nổi giận đình và chém đầu tiểu đệ. Hai vị ca ca thử nghĩ coi, liệu tiểu đệ có dám làm điều phản phúc với nhị vị không?

Tang Kết gật đầu nói :

- Vì huynh đệ nói thế là phải.

Ba người liền bày bàn thấp nển quỳ xuống hướng ra ngoài hành lễ kết nghĩa anh em. Tang Kết hơn tuổi làm đại ca, thứ nhì là Cát Nhĩ Đan, Vi Tiểu Bảo làm tam đệ.

Vi Tiểu Bảo lại lạy, nhị ca, đại ca.

Đoạn gã hướng về phía A Kỳ khấu đầu, miệng không ngớt một điều "Nhị tẩu", hai điều "Nhị tẩu" một cách rất thân thiết.

Gã tự nhủ :

- Cô đã làm nhị tẩu của ta thì mai đây ta có đứa con cô vợ A Kha cô đừng can thiệp vào nữa.

A Kỳ cầm hồ rót bốn chung rượu, thị cười nói :

- Bữa nay ba vị kết nghĩa chi lan, tiểu muội mong rằng từ nay cư xử với nhau hữu thủy hữu chung và làm nên sự nghiệp lớn lao. Tiểu muội kính mời ba vị một chung.

Tang Kết cười đáp :

- Chung rượu này dĩ nhiên chúng ta phải uống cạn.

Lão nói rồi cầm chung rượu giơ lên miệng.

Vi Tiểu Bảo vội la lên :

- Đại ca hãy khoan! Chỗ này là rượu thừa, không được thanh khiết. Chúng ta kêu họ đổi rượu mới.

Gã liền lớn tiếng hô :

- Người nhà đâu? Lấy rượu ra đây mau.

Bỗng trong người gã ngấm ngấm lấy làm kỳ, tự hỏi :

- Trong Lệ Xuân viện đã xảy ra chuyện gì? Sao mình gọi mãi mà chẳng thấy ai vào hầu hạ.

Rồi gã tự nhủ :

- Phải rồi! Mụ chủ cùng gia nhân thấy diễn ra cuộc xung đột lại giết chết quan binh, nên họ bỏ trốn sạch rồi.

Gã nghĩ tới đây bỗng thấy một tên qui nô cúi đầu đi vào, miệng hàm hồ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm :

- Bọn qui nô trong Lệ Xuân Viện ta đã quen mặt hết. Thằng cha này chắc là mới đến, không biết làm qui nô. Có lý nào qui nô đối với tân khách lại hồ đồ thế? Phải chăng hắn sợ quá đâm ra ngớ ngẩn.

Gã liền quát :

- Mau đi lấy hai chung rượu!

Tên qui nô dạ một tiếng rồi trở gót đi ra.

Vì Tiểu Bảo nhìn bóng sau lưng hắn, bỗng động tâm tự hỏi :

- Ô hay! Thằng cha này là ai? Ta đã thấy hắn lúc ban ngày trong khi thưởng hoa thược được ở ngoài Chùa Thiên Trí. Sao bây giờ hắn lại đến đây làm qui nô? Trong vụ này tất có điều chi cổ quái.

Gã ngưng thần ngẫm nghĩ, bất giác sợ quá, sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, bật tiếng la "úi chà!" rồi nhảy bật lên.

Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ đều giật mình đồng thanh hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Vì Tiểu Bảo khẽ đáp :

- Thằng cha đó là một tên võ sĩ cao thủ dưới trướng Ngô Tam Quế đã cải trang. Vừa rồi chúng ta nói gì nhất định bị hắn nghe hết rồi.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan giật mình kinh hãi đáp :

- Nếu vậy thì không để hắn sống được.

Vì Tiểu Bảo nói :

- Nhị vị ca ca đừng động thủ vội. Chúng ta cứ lơ đi như không biết gì. Hãy dò xem bọn chúng có bao nhiêu người và sắp đặt nguy kế gì?

Gã nói mấy câu này, thanh âm bỗng run lên.

Nếu tên qui nô này mà là vệ sĩ Ngô Tam Quế cải trang thì gã đã không khiếp sợ đến thế. Nguyên tên qui nô này chẳng phải ai khác là mà chính là Lục Cao Hiên ở Thần Long Giáo.

Lục Cao Hiên từ đảo Thần Long theo Vi Tiểu Bảo đến Bắc Kinh và ở với gã lâu ngày, nhưng hăn hoá trang khéo quá, tướng mạo khác hăn khiến hăn không nhận ra nữa. Có điều hăn nhìn bóng sau lưng cảm thấy rất quen thuộc. Ban ngày lúc ở vườn thược dược gã đã ngó thấy mà không nghĩ ra.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo ở Lệ Xuân Viện lại nhìn thấy bóng sau lưng lần nữa liền biết ngay là có chuyện nhiều khê, phải tĩnh tâm suy nghĩ mới chột tỉnh ngộ.

Giả tử chỉ có một mình Lục Cao Hiên thì không đáng sợ, nhưng Vi Tiểu Bảo đã thấy hăn ở vườn thược dược mà gã lại vô ý tiết lộ nói ra miệng là đến Viện Lệ Xuân nghe hát. Hăn cũng theo đến đây cải trang thành qui nô thì chắc có cả ủy Tôn Giả và Cao Tôn Giả đi theo. Không chừng cả Hồng Giáo chủ cũng thân hành đến đây nữa.

Vi Tiểu Bảo đã tính đến chuyện cùng Hồng giáo chủ kết nghĩa anh em, nhưng gã tự liệu vụ này khó khăn vô cùng không thể làm nổi.

Gã càng nghĩ càng khiếp sợ. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Bỗng thấy Lục Cao Hiên tay bưng khay gỗ trên đặt hai hồ rượu tiến vào.

Hăn cúi gằm mặt xuống, đặt hồ rượu trên bàn.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi :

- Hăn cúi đầu xuống là sợ ta nhìn ra chỗ sơ hở. Hừ! Không biết còn bao nhiêu người đi với hăn?

Gã liền cất tiếng hỏi :

- Trong viện sao chỉ có một mình ngươi? Mau kêu thêm người đến hầu hạ.

Lục Cao Hiên khẽ ậm ừ một tiếng rồi trở gót lui ra.

Vi Tiểu Bảo khẽ nói :

- Thừa đại ca, Nhị ca cùng Nhị Tẩu! Lát nữa các vị cứ coi nhẵn sắc của tiểu đệ mà hành động. Nếu tiểu đệ đảo lòng trắng mắt ra ngừng đầu trông lên, thì xin các vị động thủ tức khắc, bao nhiêu người tiến vào cũng giết chết ngay. Bọn này bản lãnh cao cường, chứ không phải hạng tầm thường.

Bọn Tang Kết đều gật đầu ưng thuận, nhưng bụng bảo dạ :

- Mấy tên vệ sĩ thủ hạ của Ngô Tam Quế bản lãnh có cao cường đến đâu thì đã đáng gì mà phải khiếp sợ đến thế?

Sau một lúc Lục Cao Hiên đến bốn tên kỹ nữ vào, chia ra ngồi bên bốn người.

Vì Tiểu Bảo ngó thấy bốn người đều lạ mặt, nhất định không phải là những cô nương trong Lệ Xuân Viên.

Tướng mạo bốn ả kỹ nữ lại cực kỳ xấu xa, ả thì mắt xếch, ả thì méo miệng, nước da vàng khè hay đen nhẻm, chỗ lồi, chỗ lõm hoặc sưng lên như phù thủng, hoặc đầy mặt vết sẹo chẳng chịt.

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Những vị cô nương ở Lệ Xuân Viên tướng mạo sinh đẹp quá chừng.

Bỗng thấy ả ngồi bên Tang Kết mặt đầy vết sẹo nháy mắt mấy cái.

Vì Tiểu Bảo thấy mắt thị linh hoạt, nhẵn thần rất tinh nhuệ, liền tự hỏi :

- Bốn người nhất định ở Thần Long Giáo đã cải trang, Thị đưa mắt ra hiệu cho ta là có ý gì?

Gã liền cầm hồ rượu Mê Xuân tửu đã có sẵn từ trước còn để đó rỏ cho bốn ả mỗi cô một chung và nói :

- Chúng ta cùng cạn chung rượu này!

Ở trong kỹ viện nguyên không có lệ khách rót rượu mời kỹ nữ. Hễ thấy khách cầm lấy hồ rượu là kỹ nữ phải đoạt lấy để rót ra chung mới phải lễ.

Nhưng bốn tên kỹ nữ này cứ ngồi yên cúi đầu. Vì Tiểu Bảo rót rượu mà chúng chẳng nói nửa lời.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm :

- Bốn tên này giả làm gái điếm còn vụng về quá!

Gã liền hỏi :

- Các cô châu chực quan khách mà chẳng hiểu lễ luật chi hết? Khách đã rót rượu mời cô phải uống đi chứ?

Gã vừa nói vừa rót thêm rượu vào chung cho Lục Cao Hiên và bảo hần:

- Người mới tới đây thành ra qui nô cũng không biết làm. Khách mời rượu mà các người không uống khiến khách bực mình thì khi nào còn cho tiền nữa?

Lục Cao Hiên cùng bốn ả tướng trong kỹ viện có lễ luật như vậy thật, vội đồng thanh đáp :

- Dạ!

Rồi nâng chung rượu lên uống.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Có thể mới phải chứ?

Gã lại hỏi :

- Trong viện còn qui nô và gái điếm nữa không? Người kêu hết ra đây. Chẳng lẽ tòa Lệ Xuân viện lớn thế này mà chỉ có năm người? Ờ, rằng có điều chi cổ quái.

Ả kỹ nữ mặt vàng ửng nhìn Lục Cao Hiên đưa mắt ra hiệu.

Lục Cao Hiên xoay mình đi ra dẫn hai tên qui nô nữa vào. Hần cất giọng ấm ớ!

- Gái điếm thì hết rồi, qui nô còn hai người này.

Vi Tiểu Bảo cười thâm nghĩ bụng :

- Những danh từ "gái điếm", "qui nô" là để cho người khác gọi lúc vắng mặt. Chính mình làm qui nô sao lại tự nói ra miệng "Gái điếm và qui nô" được? Cả những quan khách làng chơi cũng không thể bắt lĩnh sự đến thế. Ở trong viện người ta phải gọi kỹ nữ và qui nô bằng cô nương, chú nhỏ. Ta vừa thử một chút, chúng đã bị lời đui. Hừ hừ! Hồng giáo chủ thần thông quảng đại, thần thông diệu toán cũng chẳng khi nào nghi ngờ đến Vi Tiểu Bảo này lại sinh trưởng ở Lệ Xuân viện.

Gã liếc mắt nhìn hai tên qui nô mới vào thấy chúng thân thể cao lớn, mập ú. Một tên đứng là ủy Tôn Giả cải trang. Gã vừa nó thấy đã nhận ra ngay. Còn một tên nữa phẳng phất như Cao Tôn Giả.

Gã tự hỏi :

- Cao Tôn Giả biến thành lùn tịt, vì chất thuốc độc của Thần Long Giáo, mà sao bây giờ lại cao thế kia.

Nhưng rồi gã lại nghĩ :

- Phải rồi! Hắn đã kê gót chân cho cao lên. Nếu mình không yên trí từ trước thì chẳng thể nào nhận ra được.

Hắn cầm hồ rượu rót vào chung, nhưng chỉ rót một nửa chung thì hồ Mê Xuân tửu đã hết sạch, chẳng còn lấy một giọt.

Gã đành sể nửa chung Mê Xuân tửu ra làm hai và rót thêm rượu mới vào nói :

- Khách mời các người uống rượu ô qui. Các người là qui nô hãy uống cạn đi.

Ủy Tôn Giả chẳng nói năng gì nâng chung rượu lên uống liền.

Cao Tôn Giả tính nóng như lửa, thấy Vi Tiểu Bảo dỏ giọng khinh mạn không nhìn được nữa, cất tiếng thóa mạ :

- Chính ngươi là quân tiểu tạp chủng, quân rùa đen!

Lục Cao Hiên vội kéo tay áo hắn, quát lên :

- Uống lẹ đi! Ngươi dám đắc tội với quan khách ư?

Cao Tôn Giả hóa trang làm qui nô là đã chịu nghiêm lệnh của giáo chủ. Hắn nghe Lục Cao Hiên quát mắng, biết là mình có lỗi, vội nâng chung rượu lên uống cạn sạch.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Đã đến hết cả chưa? Còn người nào nữa không?

Lục Cao Hiên đáp :

- Hết cả rồi không còn ai nữa.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi :

- Hồng giáo chủ không giả làm nô ư?

Gã vừa hỏi câu này vừa đảo lòng trắng mắt ra, ngừng đầu trông lên.

Bọn Lục Cao Hiên bảy người nghe gã hỏi câu này đều giật mình kinh hãi. Bốn tên kỹ nữ nhất đề đứng phắt dậy.

Tang Kết đã vận khí chuẩn bị từ trước, vung cả hai tay ra điểm trúng vào huyệt đạo ở sau lưng Cao Tôn Giả và Ủy Tôn Giả.

*** vietkiem.com ***